

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópeldány © Pozsonyi Pajonny

KISS JUDIT ÁGNES

BABARÓKA AJÁNDÉKA

olvasópéldány © Pozsonyi Pagóly

EGRI MÓNICA RAJZAIVAL

MAMARÓKA DOLGOZNI MEGY

Mikor Babaróka felébredt, Mamarókát már nagy készülődésben találta.

– Hová megyünk? – ugrott ki azonnal az ágyból.

– Ejnye, Kisrókám – csóválta a fejét Mamaróka –, hát nem emlékszel? Dolgozni megyek, és oda nem vihetlek magammal.

– Akkor apával leszek? – érdeklődött Babaróka.

– Tudod, hogy ő is munkába megy – sóhajtott Mamaróka.

– Akkor én egyedül maradok? – görbült le Babaróka szája.

– Dehogy! Megkértem Cicanénit, hogy vigyázzon rád! – simogatta meg a fejét a mamája.

Az öreg Cicanéni a szomszédban lakott, és Babaróka néha játszott vele, amikor átjött egy kicsit Mamarókához beszélgetni. De vajon milyen lesz vele egy teljes nap, amíg apa és

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

ISBN 978-963-410-347-9

© Pozsonyi Pagony Kft., 2018
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes
Illusztráció © Egri Mónika

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: KvadrátPrint
www.kvadratprint.hu

Mamaróka hazaér? Babaróka alig bírta visszatartani a könnyeit, amikor a kapuban Mamaróka után integetett. Cicanéni egy darabig játszott ugyan vele, de csak ímmel-ámmal. Ha Babaróka kergetőzni akart vele, a lábát fájlalta, ha arra kérte, hogy vigye a karjában, akkor meg a derekát. Belekezdtek ebbe is, abba is, egy kicsit tornyot építettek, egy kicsit autót tologattak, de Cicanéni csakhamar félrevonult, és mosakodni kezdett. Babaróka elunta magát.

– Menjünk ki a játszótérre! – kérlelte Cicanénit. De az csak a fejét rázta.

– Még csak az kéne! Nem tudnék én ott rohangálni utánad, mászókéra mászni, csúszdáról lecsúszni, hintát lökdösni, vén macska vagyok én már ahhoz! Mit szólna a mamád, ha bajod esne? Maradjunk csak szépen itthon, és játsszál szépen a szép játékaiddal! – Azzal megint belemélyedt a bundája tisztogatásába.

Babaróka fel-alá ténfergett a házban, megette az ebédet, amit Mamaróka odakészített neki, és várt. Várta haza az anyukáját. Akivel olyan jól lehetett tornyot építeni, autót tologatni, mászókéra mászni, csúszdáról lecsúszni. Meg az apukáját, akivel olyan jól lehetett kergetőzni, aki olyan magasra lökte a hintáját, és még a karjában is elbírta.

Végül magához ölelte az emberbabáját, és elaludt.

Mamaróka hangjára ébredt, aki Cicanénivel beszélgetett a konyhában.

– Ó, nagyon jól megvoltunk! – mondta Cicanéni kissé hangosabban a kelleténél, mert már nagyothallott. – Semmi gond nem volt velem. Igazán jó gyerek! Nyugodtan rám hagyhatod máskor is!

– Még csak az kéne! – gondolta elkeseredetten Babaróka.

Mamaróka kikísérte Cicanénit, és mikor visszaért a háza, akkor látta csak, hogy Babaróka már ébren van. Kitérta felé a karját, amire Babaróka hangosan zokogni kezdett:

– Soha többet ne menjél dolgozni! – kiabálta.

– Mi történt? – ölelte magához a mamája.

– Hiányoztál – motyogta válaszul Babaróka.

– Hát nem játszottál jól Cicanénivel? – kérdezte Mamaróka.

– Egész nap csak a bundáját nyalogatta – duzzogott Babaróka. – És egérszaga van – tette hozzá, de azt már csak suttogva, mert tudta, hogy a mamája nem szereti, ha csúnyát mond valakire. De Mamaróka most nem szólt rá, csak a fejét simogatta.

– Na, gyere, építsünk egy szép nagy tornyot még vacsora előtt! – mondta aztán.

Magas tornyot építettek, aztán vasúti síneket és garázst az autóknak. Babaróka megint felhőtlenül boldog volt. Este, mikor már félig aludt, hallotta, ahogy Mamaróka és Apa halkán tanácskoznak, és tudta, hogy kitalálnak valamit. Mondjuk, hogy Mamarókának soha többé ne kelljen elmennie dolgozni.

A KÖLYÖKÖRZŐ

Mamaróka olyan lelkesen mesélt a Kölyökörzőről minden elalvás előtt, hogy Babarókában is felébredt a kíváncsiság. Végül már ő nyúzta az anyukáját, hogy menjenek, nézzék meg, ne üljenek otthon a kotorékban. Mamaróka egy darabig kérette magát, aztán kézen fogta Babarókát, és elindultak a Kölyökörző felé.

Ahogy leszálltak a buszról, azonnal megpillantották. Óriási kert volt hintával, csúszdával, terebélyes fákkal a mókusoknak és peléknek, röpdével az ügyetlenebb madárfiókák számára, tavacskával az ebihalaknak, lapos kövekkel a növendék gyíkoknak, pocsolyával a vadmalacoknak, kisebb-nagyobb lyukakkal az ürgéknek, a nyusziknak és a kisegereknek.

Egy megfáradt paradicsommadár jött elő a fogadásukra, lankadtan húzta farktollait a földön.

– Isten hozott benneteket!

Babaróka éppen köszönt volna, ahogy illendő, mikor olyan különöset látott, hogy megfélekedezett magáról, és hangosan felkiáltott:

– Anya, ez mi?

Egy tulipán sétált feléjük. Mamarókának is tátva maradt a szája:

– Egy sétáló tulipán! Nagyon ritka. Már hallottam róla, de még sosem láttam.

Addigra a tulipán odaért hozzájuk, és rájuk mosolygott. Semmi nem mosolyog olyan szépen, mint egy tulipán.

– Bocsánat – mondta zavartan Mamaróka.

– Semmi baj – mosolygott zavartalanul a tulipán –, megszoktam, hogy megbámulnak. Gyertek, nézzetek körül! – És a játékok felé terelte Babarókát.

Babaróka épp a kanyargós csúszda tetején állt, mikor ricsaj támadt: kurrogás, kaffogás, morgás és csivitelés. Egy természetes víziló közeledett mindenféle ínyencséggel megpakott tálcával, a fejét ellepték a fiókák, a karjába kismajom kapaszkodott, a hátán apró menyét sivalkodott, a többi állatkölyök körbeugrálta, alig várták, hogy ehessenek. Babaróka nagyot nyelt, ahogy az illatok megsápták az orrát.

– Ő a harmadik felnőt看 itt nálunk – intett a víziló felé a paradicsommadár. A sétáló tulipán pedig Babaróka fejét simogatta meg:

– Azt hiszem, kistróka, neked is jut talán egy zabpelyhes joghurt! – Azzal elimbolygott hosszú vékony szárán.

Babaróka el volt ragadtatva. Még a száját nyalogatta, de már rohant, hogy felfedezze a játékokat. Gödröt ásott a puha homokba, és színes kavicsokat keresett a tavacska

sekély vizében. Mamaróka alig tudta hazaterelni, mikor a többi állatkölyök a paradicsommadár köré gyűlt, hogy meghallgassa a mesét a délutáni szieszta előtt.

Másnap kora reggel Babaróka már ott toporgott az ajtóban:

– Menjünk! Menjünk a Kölyökörzőbe!

Amikor azonban odaértek a hatalmas kert kapujába, és Mamaróka lehajolt hozzá, hogy búcsúzóul átölelje, inába szállt a bátorsága.

– Inkább ne menjünk be!

– Dehogynem! – bátorította Mamaróka. – Tegnap is milyen jól érezted magad! Nézd csak, ott a puha homok, a tavacska...

– Maradj itt velem! – nyöszörögte Babaróka sírós hangon.

– Jaj, ne kezd újra! – nyöszörögte Mamaróka is sírós hangon. – Megbeszéltek, hogy nem lehet! El kell mennem dolgozni!

Babaróka kétségbeesetten kapaszkodott az anyukája lábába.

– Ugye nem hagysz itt? – nyüszített halkan.

Mamaróka tanácstalanul nézegetett jobbra-balra.

Ekkor ért oda hozzájuk a tulipán. Lehajolt Babarókához, és magához ölelte. Babaróka abbahagyta a sírást. Hagyta, hogy Mamaróka betegye maga után a kertkaput, és szó nélkül nézett az utcán egyre kisebbnek látszó alakja után.

A sétáló tulipán fölemelte, magához ölelte hosszú, zöld leveleivel, ringatta-ringatta, közben sárga-piros virághangon énekelt neki. Így vitte be a kertbe a többi kölyök közé.

Babaróka lassan megnyugodott. A sétáló tulipán gyönyörűen tudott énekelni. Amikor letette a földre, akkor sem engedte el.

– Ha akarod – suttogta –, ma egész nap foghatod a kezemet.

Rámosolygott. Senki nem tud olyan szépen mosolyogni, mint egy sárga-piros tulipán.

BABARÓKA BARÁTRA LEL

Teltek a napok. Babaróka többnyire a Kölyökörzőben töltötte őket, Mamaróka pedig a munkahelyén. Babaróka nem sírt, amikor reggelente elváltak, vagy csak néha, mert nem mindig sikerült visszatartania a könnyeit. A sétáló tulipán meg tudta vigasztalni, de ha elment a közeléből, Babaróka azonnal rettentő egyedül érezte magát. És hát bizony a sétáló tulipán nem tudott mindig mellette lenni. A paradicsommadár sem, akitől még egy kicsit félt, de akit lassan kezdett megkedvelni, főleg, amikor mesét mondott. A kedves, terebélyes víziló sem, aki általában a kisállatok etetésével volt elfoglalva.

A kölykök bukfenceztek, birkóztak, kergetőztek, de Babaróka nem állt középük. Ha a sétáló tulipán magára hagyta, ásott egy lyukat magának, egészen belebújt, hogy csak a farka lógott ki, és csendben sírt a mamája után.

– Anya! Anyaanyaanya! – nyöszörögte bele a földbe.

Evett-ivott, aludt, hallgatta a mesét, mint a többiek, néha felült a hintára, vagy lecsúszott a csúszdán, de ha valamelyik felnőtt nem ért rá vele foglalkozni, csak ténfergett ide-oda, és várta, hogy eljőjön a délután, és végre megérkezzen a munkából Mamaróka, hogy hazavigye.

Egyszer, mikor épp megint félig belefúrta magát a földre, és az anyukája után siránkozott, hirtelen megmozdult körülötte a tegnapi esőtől vizes homok, és Babaróka arca előtt megvillant egy zöld szem. Aztán eltűnt. A következő pillanatban valaki beleharapott a farkába.

Babaróka megpördült, és újra ott villogott előtte az övéhez hasonló zöld szem, de most már látszott mögötte a fekete-fehér foltos kiscica is.

– Kapjál el, ha tudsz! – rikoltotta a kiscica, és futásnak eredt.

Babaróka a nyomába eredt, és már-már utolérte, amikor a cica felfutott előtte egy fára.

– Rossz cica, rossz cica! – kiabált magából kikelve Babaróka. – Ez nem ér! Én még nem tudok fára mászni!

– Jól van, na – békítette a cica –, majd megtanulsz. Vegyük úgy, hogy elkaptál. Viszont akkor fussál, mert én vagyok a fogó! – És már ugrott is le a fáról.

Babaróka elvágatott, a cica a nyomában. Körülfutották a tavat, lecsúsztak a csúszdák, átugrálták a pocsolyákat, végigfutottak a lapos köveken, végül Babaróka belecso-bant a vízbe.

– Jaj, ez nem ér! – kaffogott rá mérgesen a cica. – Én utálok úszni! A macskák nem szeretik a fürdést, csak a cicamosdást!

– Majd megszereted! – nevetett Babaróka, miközben lerázta a bundájáról a vizet. – Akkor most te kaptál el engem. Úgyis elfáradtam, nem bírnék már tovább futni.

Leheveredtek egymás mellett a puha homokba. A cica unta meg először a pihenést.

– Most elbújok – jelentette ki –, te pedig, légy szíves, keress meg! De előbb számolj el hangosan tízig!

Babaróka földre szorított orral szimatolt a cica után. Hosszan kereste, mire végre megtalálta egy jázminbokor aljában.

– Most én bújok el! Most én bújok el! – ugrált Babaróka.

A cica már el is kezdett számolni, mikor megjelent a terebélyes víziló, kezében a terebélyes tálcával és nyomában az éhes kölykökkel. A cica faképnél hagyta Babarókát, és rohant az enivaló felé.

– Mááájat kérek! Mááájat! – nyávogta.

Babaróka pukkadásig ette magát tojással, a paradicsommadár meséjét már végig sem tudta hallgatni, mert elnyomta az álom.

Arra ébredt, hogy a cica mosakszik mellette, reszelős nyelve alatt szinte szikrázott a fényesre nyalt szőre.

– De soká aludtál! – szólt rá türelmetlenül. – Gyere, vonatozzunk! Én tolom, te leszel a sorompó. Ha azt mondd, „piros, tilos!”, akkor megállok, ha pedig azt, hogy

„zöld, szabad, mehet a vonat!”, akkor áttolom itt az alagúton. – És az egyik ürgelyukra mutatott.

Mikor Mamaróka megérkezett, Babaróka nem futott elé, ahogy korábban. A hívogatóra is csak annyit kiabált: mindjárt, mindjárt! Nem volt hajlandó abbahagyni a játékot, amíg csak a cicáért meg nem érkezett az apukája, a hírhedt csatakandúr.

– Holnap találkozunk! – kiabálták egymásnak búcsúzóul.

MAMARÓKA BETEG

Mamaróka a világon mindennél jobban szeretett aludni. Babaróka tisztában volt azzal, hogy minden reggel neki kell lelket verni bele, de azt is hamar megtanulta, nem mindegy, mikor próbálja felébreszteni. Ha ugyanis a föl-felé mászó csigára hasonlító hatost mutatta az óra, Mamaróka először csak morgott: hrrrrrrrr, de ha Babaróka tovább zaklatta, még a fülébe is harapott. Ha viszont már a szívószálra emlékeztető hetes jelent meg, Mamaróka hajlandó volt kinyitni a szemét.

– Ébresztő, eljött a reggel! – rikkantotta Babaróka, és félrerántotta a fűzfalevélfüggönyt, hogy a nap besüssön a házba. Mamaróka azonban csak felnyögött, és a fejére húzta a párnát.

– Kelj már fel, anya! – nyaggatta Babaróka, de Mamaróka válaszul elfordult és összegömbölyödött a takaró alatt.

– Mi a baj? – rettent meg Babaróka.

– Nagyon fáj a fejem – nyöszörgött Mamaróka elhaló hangon.

– Kelj fel, anya, reggel van! – rázogatta tovább értetlenül Babaróka.

– Nem tudok, fáj a fejem, meg sem tudom mozdítani! Babaróka megpróbálta lehúzni róla a takarót, mire Mamaróka sírva fakadt. Babaróka ettől igazán megrémült. Apa ekkor ért vissza a reggeli fürdésből.

– Mi történt? – kérdezte csodálkozva.
– Anya nem kel fel – panaszolta Babaróka –, pedig eljött a reggel, a függőnyt is elhúztam, hogy a hasára süssön a nap!
– Fáj a fejem! – ismételte Mamaróka.
– Gyere, Kistrókám – fogta kézen apa –, menjünk reggelizni!
– De anya szokta adni a reggelit! – nyafogta Babaróka.
– Hagyd most anyát! Beteg – szólt rá apa, és kiterelte a konyhába. Ő vitte el a Kölyökörzőbe is, és ő ment érte délután. Babaróka alig várta, hogy hazaérjenek, és játszasson az anyukájával.
– Anya, gyere, építsünk tornyot! – kiabálta.
– Nem érted, hogy anya beteg? – mordult rá válaszul apa. – Gyere, majd én építek veled tornyot! – tette hozzá sokkal szelídebben.
Babaróka nem értette: hiszen már délután van, hogy lehet, hogy Mamaróka még mindig nem gyógyult meg? Tornyot épített apával, még sokkal nagyobb, mint Mamarókával szokott, sőt, segített neki elkészíteni a vacsorát is, de közben folyton csak azt várta, hogy Mamaróka egyszer csak előugrik, és fogócskázni kezd vele.

Mamaróka elővászorgott a vacsorához, kis fehér bogókat tett a tányérja mellé.

– Jobban vagy? – kérdezte aggódva apa. Mamaróka csak a fejét rázta, de azt is óvatosan, mert még mindig fájt neki.

– Én is kérek olyan cukorkát! – mondta Babaróka.

– Nem lehet – válaszolta Mamaróka –, ez nem cukorka, hanem gyógyszer! Azért van, hogy jobban legyek.

– Nem baj, adjál! – unszolta Babaróka.

– Nem adhatok – magyarázta Mamaróka –, mert beteg lennél tőle.

Babaróka nem értette, hogy lehet beteg attól, amit az anyukája pont azért akart megenni, hogy ne legyen beteg.

– Akkor én fogom betenni őket a szádba – ajánlotta.

– Miért? – csodálkozott Mamaróka.

– Mert én akarlak meggyógyítani – válaszolt Babaróka.

Mamaróka engedelmesen kítátotta a száját, és Babaróka belepottyantotta a gyógyszereket.

– Még egyél ilyen! – mondta, miután az anyukája szépen lenyelte egy pohár vízzel a kis fehér bogyókat. – Azt akarom, hogy hamar meggyógyulj!

– Most nem vehetek be több tablettát – rázta a fejét Mamaróka. – Az már túladagolás volna. Nagyon rosszul lennék tőle.

– Túladagolás? – csodálkozott Babaróka, mert ezt a szót még sosem hallotta. Nem fért a fejébe, hogy két gyógyszerből jobban lesz a mamája, háromtól meg rosszabbul.

– Az tesz a legjobbat anyának, ha lefekszik, és hallgatja egy kicsit a rózsákat – zárta le a beszélgetést apa. Átkarolta Mamarókát, és bekísérte az ágyba. Nemsokára felhangzott kinn a kertben a futórózsák éneke.

A BÖLCS TÖLGY ALATT

Forró, nyári délután volt. Hét ágra sütött a nap. Babaróka és Kiscica épp a tölgyfa alatt sziesztáztak, mikor Babaróka egyszer csak meglátott egy férget felfelé araszolni a fa törzsén. Ment-ment, araszolt, kúszott-mászott, araszolt, míg a fába beszorult. Azonnal ordítani kezdett:

– ÁÁÁÁ! – ordított a fába szorult féreg. Erre már a többi állatkölyök is felébredt. Mind a tölgyfa köré gyűltek, és bámultak fölfelé, de nem láttak semmit.

– Ki óbégat? – kérdezte a fa.

– Ki óbégat? – kérdezték az állatkölykök is.

– ÁÁÁÁ! – ordított válaszul a féreg.

– Na, de ki óbégat? – kérdezte újra a fa, de a féreg csak ennyit tudott válaszolni:

– ÁÁÁÁ! – hiszen be volt szorulva a fába.

– Egy féreg – magyarázta Babaróka. – Mert beszorult.

A tölgyfa zavarba jött. Az óbégatás egy pillanatra sem hallgatott el. Ekkor feltámadt a szél, és mozgatni kezdte

a tölgyfa ágait. Ahogy a fa hajladozott a szélben, a féreg kiszabadult, és azonnal elhallgatott. Mászott tovább felfelé a fa törzsén. Ment-ment, araszolt, kúszott-mászott, araszolt.

– Mondtam, hogy egy féreg! – rikkantotta Babaróka. – Ott mászik, ni!

Hirtelen szárnycsattogás hallatszott, aztán egy sorozat kopácsolás, így: dddrrrrr!

– Jaj! – kiáltott fel a féreg, de sokkal halkabban, mint az előbb. – Segítség! Jön a Nagy Fakopáncs! Biztos meghallotta, hogy ordítok! El akar vinni! Ments meg, tölgyfa! Bújtass el!

– De hát hova bújtathatnálak? – értetlenkedett a fa. – Ha beszorulsz, megint ordítani fogsz!

A féreg erre már nem válaszolt, elrejtőzött a fa kérge alatt egy hasadékban.

A Nagy Fakopáncs ekkor ért oda. Fekete-fehér tollruhát viselt és piros sapkát. Fürkészköz nézte a fa törzsét, aztán leült az egyik ágra, és hosszú, hegyes csőrével – dddrrrrr! – megkopogtatta.

– Hé, te fa! – szólította meg végül a tölgyet. – Van férged?

– Nincs, nincs – rázta leveleit a tölgy.

A Nagy Fakopáncs gyanakodva nézte a fát előbb az egyik, aztán a másik szemével.

– Soha nem is volt?

– Soha nem is volt! – vágta rá a fa.

A Nagy Fakopáncs lenézett az állatkölykökre.

– Hát ti meg? Mit bámultok? – Felfújta a tollát, még egyszer – dddrrrr! – megkopogtatta maga alatt az ágot, aztán kibontotta a szárnyát, és tovaszállt.

– Köszönöm – mondta a féreg, mikor előbújt a hasadékból. Egy kicsit rekedt volt a hangja a félelemtől. Vagy

a korábbi ordítástól. – Megmentettél. Mindig hálás leszek érte. – Azzal tovább mászott fölfelé a törzsön. Ment-ment, araszolt, kúszott-mászott, araszolt. Aztán eltűnt a lombban. Az állatkölykök szótlánul figyelték.

– Na, de tölgyfa! – tört ki a felháborodás a Kiscicából.

– Hiszen te hazudtál!

– Hazudtam volna? – mélázott a tölgyfa.

– Igenis, hazudtál! – kiabált Babaróka is. – Azt mondtad a Nagy Fakopáncsnek, hogy nincs férged, soha nem is volt, pedig ott rejtőzött a kérged alatt egy hasadékban!

– Meglehet – bólogatott a tölgyfa.

– De hát hazudni nem szabad! – méltatlankodott a Kiscica.

– Miért is? – kérdezte a tölgyfa.

– Nekem az apukám azt tanította – válaszolt nagy komolyan a Kiscica –, hogy soha nem szabad hazudni.

– Soha, de soha – kontrázott Babaróka.

– Miért is? – kérdezte a tölgyfa.

– Mindig az igazat kell mondani – kántálta a Kiscica –, még akkor is, ha megbüntetnek érte!

– A büntetés is jobb, mint a hazugság – fűzte hozzá Babaróka.

olvasópéldány © Pozsonyi Pajzán

A tölgyfa felsóhajtott, megzizzentek a levelei.

– De hát nem magamért tettem. Ha megmondom az igazat, a Nagy Fakopáncs nem büntetett volna meg, hanem csak elvitte volna szegény kis férget. Máshogy nem tudtam megvédeni. Aztán ki tudja – tette hozzá elmerengve –, lehet, hogy nem is hazudtam. Hiszen valóban nem volt az enyém. Csak egy egyszerű, szegény kis féreg volt.

BABARÓKA AZ ORVOSNÁL

Babaróka arra ébredt, hogy szörnyen fáj a torka. Kiugrott az ágyból, odarohant Mamarókához, és befúrta mellé magát a paplan alá.

– Fáj a torkom! – vinnyogta.

– Szegény Kistrókám! – simogatta Mamaróka. – Máris főzök neked egy jó meleg teát.

Mamaróka mohás málnateát főzött sok-sok mézzel, de Babarókán ez sem segített.

– Fáj a torkom! – vinnyogta.

Mamaróka tett-vett a konyhában, Babaróka pedig egyfolytában a sarkában volt.

– Nagyon fáj a torkom! – nyüszögött megállás nélkül.

– Nem tudok segíteni – csóválta a fejét Mamaróka –, azt hiszem, el kell, hogy vigyelek az orvoshoz.

– Mit fog velem csinálni? – rémült meg Babaróka.

– Csak megvizsgál – csillapította Mamaróka. – Bele-
néz a torkodba, meghallgatja a tüdődet, megnyomkodja

a hasadat, megkopogtatja a hátadat. Az is lehet, hogy belekukucskál az orrodba meg a füledbe – tette hozzá bizonytalanul. – Aztán ad gyógyszert, amitől nem fog fájni a torkod.

– Nem fog megszúrni? – aggodalmaskodott Babaróka.

– Miért szúrna meg? – méltatlankodott Mamaróka. – Mondtam, hogy csak megvizsgál!

– Persze, ismerem én az illetet – morgott Babaróka –, aztán a végén kitalálja, hogy mégiscsak megszúr.

Babaróka félelme nem volt alaptalan. Egyszer már járt Mamarókával a híres orvosnál, az orvos medvénél, aki belenézett a torkába, meghallgatta a tüdejét, megnyomkodta a hasát, megkopogtatta a hátát, belekukucskált az orrába meg a fülébe, aztán hátradőlt.

– Minden rendben van – szólt elégedetten. – Most akkor egy kicsit meg fogunk szúrni.

– Miért kell engem megszúrni? – tiltakozott Babaróka.

– Mert ez a kicsi szúrás sok-sok komoly betegségtől ment meg – magyarázta az orvos medve, és odaszólt aszisztensének, a cickánynak:

– Egy zebraszúnyogot, légy szíves!

– Nem akarom, hogy megszúrj! – kiabált Babaróka, de az orvos orvos már Mamarókához fordult, aki aggódba ráncolta a homlokát:

– Ne tessék már rémüldözni, anyuka! Csak egy zebraszúnyogot mondtam, nem darazsat! Tessék jó szorosan

átölelni a kölyköt, hogy ne ficáncoljon, nehogy beleszakadjon a fullánk!

Mamaróka magához szorította Babarókát, aki félelmében sírva fakadt, pedig még nem is bántotta senki. Az orvos medve csak ennyit mondott:

– Most ez egy picit csípni fog! – Már meg is jelent egy jókora zebraszúnyog, és belemélyesztette a szívókáját Babaróka combjába. Babaróka felvisított, a zebraszúnyog pedig elégedetten zümmögve visszazállt a helyére.

– Mit csináltál velem?! – dühöngött Babaróka. – Azonnal mutasd meg, amivel megszúrtál!

Az orvos medve engedelmesen elővette, és letette elé a zebraszúnyogot, aki gondosan törölgette a szívókáját. Babaróka elszörnyedve nézte.

– Soha többet nem jövök ide! – zokogta felháborodva, és kirohant az orvos medve rendelőjéből.

– Elnézést – pironkodott Mamaróka, és utánaszaladt.

Babaróka tényleg úgy gondolta, hogy soha többet nem teszi be a lábát az orvos medve rendelőjébe, de most igazán annyira fáj a torka. Talán mégis el kéne mennie, és bevennie a gyógyszert, amit kap, hogy meggyógyuljon.

– Majd én elviszlek – ajánlotta apa.

– De ugye nem engeded, hogy megszúrjon? – kérdezte Babaróka.

Az orvos medve rendelőjében most sokan voltak: egy kis hód, akinek letört a foga, egy pókocska bekötött lábbal és egy lázas hüllő. Babaróka máskor boldogan játszott volna velük, de most csak üldögélt apa ölében, és néha felnyüszögött:

– Fáj a torkom!

Mikor végre bejutottak, már olyan rosszul érezte magát, hogy azt is elviselte volna, ha megint megszúrják.

Az orvos medve kedvesen fogadta, mintha nem is emlékezne, hogy kiabált vele legutóbb Babaróka.

– Gyere, megvizsgálak, mitől fájhat az a csúnya torok! – simogatta meg. Aztán belenézett a torkába, meghallgatta a tüdejét, megnyomkodta a hasát, megkopogtatta a hátát, belekukucskált az orrába meg a fülébe. Egyik sem fáj. Egyáltalán.

– Ügyes voltál! – dicsérte meg, aztán apához fordult.

– Mandulagyulladás van, tessék naponta háromszor egy kanállal adni neki ebből! – És egy kis üvegcsét adott, valami sűrű folyadékkal. – Egy kicsit keserű, de egy ilyen ügyes kölyök biztos szépen le fogja nyelni! És utána kaphat egy kis csokit is – tette hozzá, és Babarókára kacsintott.

REPÜLÉS A BAGOLLYAL

A bagolyról a legtöbben azt képzelik, hogy szemüveget hord, egész nap csak ül az odújában, és olvas, de ez nem igaz. Mondjuk tényleg odúban lakik, sőt, olvasni is szeret, ráadásul olyankor szemüveget is visel, de közben sorra nyeri a hosszú távú repülési versenyeket. Meg a rövid távúakat is. Sőt remekül tud repülés közben olvasni. Vagy olvasás közben repülni.

A négy lábú állatkölykök egyik legnagyobb dicsősége, ha egy bagollyal repülhetnek. Nagy volt hát az izgalom a Kölyökörzőben, mikor Kiscica azt kapta a születésnapjára az apukájától, a hírhedt csatakandúrtól, hogy tehet egy kört egy bagollyal. Nem is akármilyenel, hanem egy valódi uhuval! Sőt, nemcsak ő, hanem bárki más is, akinek kedve van.

Mindnyájan ugráltak örömben, de amikor a hatalmas uhu leszállt közjük, a legtöbbszörnek inába szállt a bátorsága. A Kiscica semmi félelmet nem mutatott,

mikor az óriási bagoly óvatosan a karmai közé vette, de amint felemelkedtek (nem túl magasra, épp csak a tölgyfa lombjáig), nyervogni kezdett:

- Tegyé! Segítség! Elég volt! Tegyé! le!
- Gyáva nyúl! – vihogott egy farkaskölyök.
- Macska, jó? Macska vagyok! – köpködött dühösen a Kiscica, mikor az uhu visszaengedte a földre. – És nem vagyok gyáva, csak nem szoktam hozzá, hogy nincs talaj

a tappancsom alatt. Pont te beszélsz, odúlakó, mikor még egy háztetőre sem mernél felmászni?

– Ne veszekedjete! – intette le őket az uhu, aztán a farkaskölyökhöz fordult. – Téged is szívesen elviszlek. Nem túl messze, csak a folyóig, és nem túl magasra, csak a jegenyefa csúcsáig. Akarod?

– Még csak az kéne! – sunyta le a fülét a farkaskölyök. Az uhu körbehordozta hatalmas szemét a kisállatokon.

– Na, senki nem jön velem, apróságok?

A kölykök lesütötték a szemüket, és hallgattak. Az uhu meglebbentette hatalmas szárnyát.

– Pedig én vagyok a születésnap ajándék. Most bárkit elviszek egy körrel!

Babaróka a Kiscicára sandított. Látta, hogy mindjárt elsírja magát. Hogy mennyire csalódott, amiért mégsem fog repülni, és szégyelli magát, amiért megijedt.

– Nem tudsz elvinni kettőnket egyszerre? – kérdezte Babaróka félénken. Az uhu töprengve vakarta meg az egyik hatalmas karmával a hatalmas csőrét.

– Hát végül is... egyikőtök sem elefánt. Azt hiszem, elbírlak kettőtöket is. Hátha akkor kevésbé féltek – tette hozzá somolyogva.

– Jössz, Kiscica? – nyújtotta Babaróka a mancsát.

A Kiscica nagy levegőt vett, még benne volt az előbbi rémület, de Babaróka jelenléte lelket öntött bele. Összekapaszkodtak, az uhu pedig az egyik hatalmas lábával Babarókat fogta meg, a másik hatalmas lábával pedig a Kiscicát, és lassan, zajtalanul felemelkedett velük a levegőbe.

Babaróka úgy érezte, hogy a gyomra a torkába csúszik. Hangosan süvített a szél a fülébe, ahogy elhagyták a földet. Becsukta a szemét, az orrát belefúrta a Kiscica nyakába, és halkán nyüszített. Nagyon félt.

Aztán nem történt semmi. A gyomra visszacsúszott a helyére, a szél is elhalkult. Az uhu szorosán tartotta. Babaróka lassan kinyitotta a szemét, és körülnézett.

– De hiszen ez gyönyörű! – kiáltott fel.

A mező fölött szálltak, hogy ne kelljen kerülgetni a fák lombját. Látszottak messze a hegyek és a völgyben a házak. A fű hullámozott alattuk, a virágok pedig integettek.

Babaróka kiáltására a Kiscica is összeszedte magát, és ő is körülnézett. A táj tényleg csodaszép volt, és a repülést is meg lehetett szokni.

– Még egy kicsit vigyél! – kérlelte az uhut, mikor már visszafelé szálltak. De az uhu hajthatatlan volt:

– Egy kör jár mindenkinek! – huhogta.

Amint földet értek, a kisállatok ujjongva vették őket körül.

– Mi is akarunk repülni! – rikoltozták.

– Kettesével? Mindenki? – kérdezte mosolyogva az uhu.

– Csakis! – vágta rá a farkaskölyök.

BABARÓKA BAL LÁBBAL KEL

– Neeem! – visította Babaróka. – Nem akarom!

A nagy visításra odakinn a fákon sárgulni kezdtek a levelek, egy tigrisliliom pedig lehullajtotta az összes szirmát.

Ébredés óta így ment ez. Babaróka arra nyitotta ki a szemét, hogy a világ elromlott tegnap óta. Minden rossz. Próbált elképzelni valami jót, de nem ment. Kifutott a konyhába, hogy Mamaróka megvigasztalja. Elképzelte, ahogy megcsinálják együtt a reggeli kakaót, és ő a virágos bögréből ihat, amiből Mamaróka szokott kávézni. A konyhában azonban már ott állt a teli kancsó. Mamaróka elkészítette a kakaót. Nélküle! Az övé már ott gőzölgött a napocskás bögréjében.

Mamaróka rámosolygott, mikor meglátta, Babaróka viszont köszönés helyett elbődült:

– Én akartam!

– Mit akartál? – képedt el Mamaróka.

– A kakaót! Én! Kiönteni! És beletenni!

– Sajnálom – mondta Mamaróka –, azt hittem, örülni fogsz, ha megcsinálom neked – és nyújtotta felé a napocskás bögrét. Nem a virágosat, amit elképzelt magának. Ami megvigasztalta volna.

– Virágos!! – üvöltötte Babaróka.

– Mi virágos? – értetlenkedett Mamaróka.

– Virágos bögre! Abból akarom!

– Mindig ebben szoktad inni – utasította rendre Mamaróka. – A virágos bögre a mosogatóban van, semmi kedvem most elmosni a kedvedért meg áttölteni a kakaódat. Ha nem tetszik ebből, nem iszod meg. Szeretnék nyugodtan kávézni. Gyere, kimegyünk a teraszra, és virágos bögre helyett elmesélem neked reggeli közben a virágos mesét.

– Neeeeem!! Nem akarom! – sikította Babaróka, és a földre vetette magát. Mamaróka lekuporodott mellé, és megpróbálta átölelni, de Babaróka ellökte. A virágos bögrét akarta. És a kakaókészítést. És Mamaróka egész mást csinált!

Annyira ordított, hogy a szomszédból átfutott Cicanéni, aki pedig a kora miatt már csak ritkán szaladgált,

a nagyothallása miatt pedig az igazán hangos visítást hallotta meg.

– Csak nincs valami baj? – kérdezte.

– Dehogyan – válaszolta Mamaróka, de olyan hangon, amiből pontosan lehetett tudni, hogy nagyon is van baj –, csak ez az én Kisrókám bal lábbal kelt. – Beterelte Cicanénit a szobába, és elkezdtek valami felnőtt dolgról beszélgetni, oda sem figyelve a síró Babarókára.

Babaróka még javában zokogott volna, mikor meglátott a szekrény alatt valami szép pirosat. Megpróbálta kiszedni, de túl mélyen volt. Keresett egy hosszú botot, amivel kikotorhatja. Egy műanyag kupak volt. Vajon honnan gurult oda? Ha kupak van, üvegnek is kell lennie, amire rá lehet csavarni, esetleg vizet is tenni bele, ami nem folyik ki...

– Kiszaladok a boltba – jelent meg Mamaróka a kezében egy kosárral, miután elbúcsúzott Cicanénitől. – Egy perc, és jövök!

– Én is akarok! – kiabálta Babaróka.

– Most inkább ne – rázta a fejét Mamaróka. – Nagyon kell sietnem, gyorsabb, ha egyedül megyek.

– Én is megyek veled! – rángatta Babaróka.

– Akkor vedd fel hamar a cipőd! – Mamaróka már hajolt is le, hogy ráadja a ronda, fűzős bakancsot, amit szerte az utcán viselni kell.

– Nem veszem fel! – rúgkapált Babaróka.

– Akkor nem viszlek magammal! – mondta Mamaróka.

– De igen! – sivített Babaróka.

– Cipő nélkül nem jöhetsz! Minden teli van üveg-szilánkokkal. Megsérül a lábad!

– De igen! Vigyél! A karodban!

– Nem bírlak el! – kiabálta Mamaróka.

– De igen! Akarom! A karodban! – toporzékolt Babaróka.

Mamaróka nagyon dühös lett.

– Bőgőmasina! Bömbölőgép! – dühöngött. – Senki nem kíváncsi a hisztidre! – És becsapta maga után az ajtót.

Babaróka megrémült. Most mi lesz? Mamaróka itt hagyta, elment, mert ő kiabált. Mi van, ha soha többé nem jön vissza? Odarángatta a kisszéket az ablakhoz, hogy kiláthasson. És úgy zokogott, hogy alig kapott levegőt.

Még akkor is sírt, amikor az anyukája visszaérkezett, karján a teli kosárral. Mamaróka azonnal a karjába vette.

– Azért sírsz ennyire, mert egyedül hagytalak? – kérdezte aggódva.

Babaróka nem tudott válaszolni a zokogástól.

– Ne haragudj, Kisrókám! – simogatta Mamaróka. – Dühös voltam, és kiabáltam veled. És egyedül hagytalak. Most már nem kell pityeregni!

– De ráz a sírás! – hüppögte Babaróka. – Ne-heem tudom abbahagyni! Miért ráz?

– Majd én elmulasztom – szorította magához Mamaróka, és olyan erősen tartotta a karjában, hogy a sírás egyáltalán ne tudja rángatni.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

BABARÓKA ELVÉSZ

Babaróka nagyon szeretett a szüleivel vásárolni menni. Csak azt nem szerette, hogy közben folyton utasítgatják: „Fogd a kezem! Előttem menj! Maradj szorosan a nyomomban!” Pedig egy csomó mindent jobban megnézett volna, ha szabad. Ha nem kell mindig apa meg Mamaróka kezét fogni, előtte menni, szorosan a nyomában maradni. Például a szökőkutat a piac közepén, a nagy vízsugárral, a kis csobogókkal, a különös vízinövényekkel.

– Maradj itt a kosárral, míg válogatok egy kis szilvát! – intette Mamaróka.

Babaróka nem bánta. A piac közepén voltak, épp a szökőkút mellett, ahol magasra szökött a nagy vízsugár, és hívogatóan csobogtak a kis csobogók a különös vízinövények között.

Mamaróka elmerült a szilvaválogatásban, Babaróka pedig elunta a kosár őrzését, és közelebb somfordált a kúthoz. Leült a szélére. Az egyik csobogó szinte karnyújtásnyira

volt előtte. Olyan jó lett volna megsimogatni! Babaróka kicsit előredőlt, kinyújtotta a kezét, egyre jobban, míg elvesztette az egyensúlyát, és belepottyant a vízbe. Azonnal elmerült a különös vízinövények közé. Mikor kinyitotta a szemét, halak vették körbe.

– Mekkora haltáp! – kiáltotta az egyikük.

– Ez nem haltáp – legyintett uszonyával a másik –, hanem az egyik négy lábú kölyök, aki itt szokott vásárolgatni a szüleivel.

– Hé, kicsike! – úszott oda hozzá egy harmadik, akinek hatalmas szeme volt. – Tudsz te levegőt venni a víz alatt?

Babaróka a fejét rázta, válaszolni nem tudott, mert ahhoz levegőt kellett volna vennie a víz alatt.

– Akkor legjobb lesz, ha szépen kimászol innen! – tárogta a nagy szemű hal. – Gyertek, segítsünk neki!

Babaróka azt érezte, hogy felemelkedik, egyre feljebb a vízben, ahogy a halak aláúsztak, és emelték-emelték, mígnem kibukkant a feje, és belekapaszkodott a kút peremébe. Nagyot prüszkölt. Mostanáig azt hitte, hogy egész jól úszik!

Visszanézett a vízinövények közé, hogy köszönetet mondjon a halaknak, de azok már nem voltak sehol. Csak

most jutott ideje megijedni: mi történt volna, ha a halak nem sietnek a segítségére?

De akkor lett csak igazán nagy az ijedelve, mikor észrevette, hogy nincs ott a kosár, ahol hagyta. És Mamaróka sem volt sehol.

– Anya! Anya! – kiabálta, és rohanni kezdett a tolongásban, maga sem tudta, merre.

Óriási volt a tömeg, mindenki sokkal magasabb volt nála, Babaróka a lábak erdejében bujkált, de egyik sem volt Mamarókáé. Elfáradt. Haza akart menni, de merre? A házat felismerte volna, az utcát is, de merre induljon el? Babaróka leült a földre, és sírva fakadt.

– Miért sírsz, kicsi kölyök? – szólította meg egy ismeretlen hang. Babaróka fölneézett: egy borz állt előtte.

– Eltévedtél? – kérdezte a borz.

– Nem – Babaróka elmaszatolta a könnyeit. – Csak az anyukám elvesztett engem. Vagyis én vesztettem el az anyukámat.

– Nem is csoda ebben a tumultusban – ingatta a fejét a borz. – Merre laksz?

– Nem tudom – dűnnyögte Babaróka. – Ha tudnám, hazamennék – tette hozzá.

– Ne aggódj, kicsi kölyök – borzolgatta Babaróka fejét a borz –, megkeressük a mamádat.

Babarókának jólesett a simogatás, pedig máskor utálta, ha ismeretlenek hozzányúlnak. Engedelmesen megfogta a borz kezét, aki kiabálni kezdett:

– Hé! Hahó! Nem látta valaki ennek a kicsi kölyöknek az anyját? Éppen olyan, mint ő, csak nagyobb!

Az állatok egymásnak adták a kérdést, ide-oda futkároztak, de Mamaróka sehhol sem volt.

– Az uhu... Szóljatok az uhunak! – javasolta egy hör csög, aki kukoricát árult. – Ő mindent lát, biztos megtalálja.

Egy varjú reppent föl a vásárlók közül, és kisvártatva megérkezett az uhu. Helyet adtak neki, hogy szét tudja teríteni hatalmas szárnyát a leszálláshoz.

– Gyere csak, apróság – huhogta kedvesen –, ha nem félsz a repüléstől, elviszlek, megkeressük a mamádát!

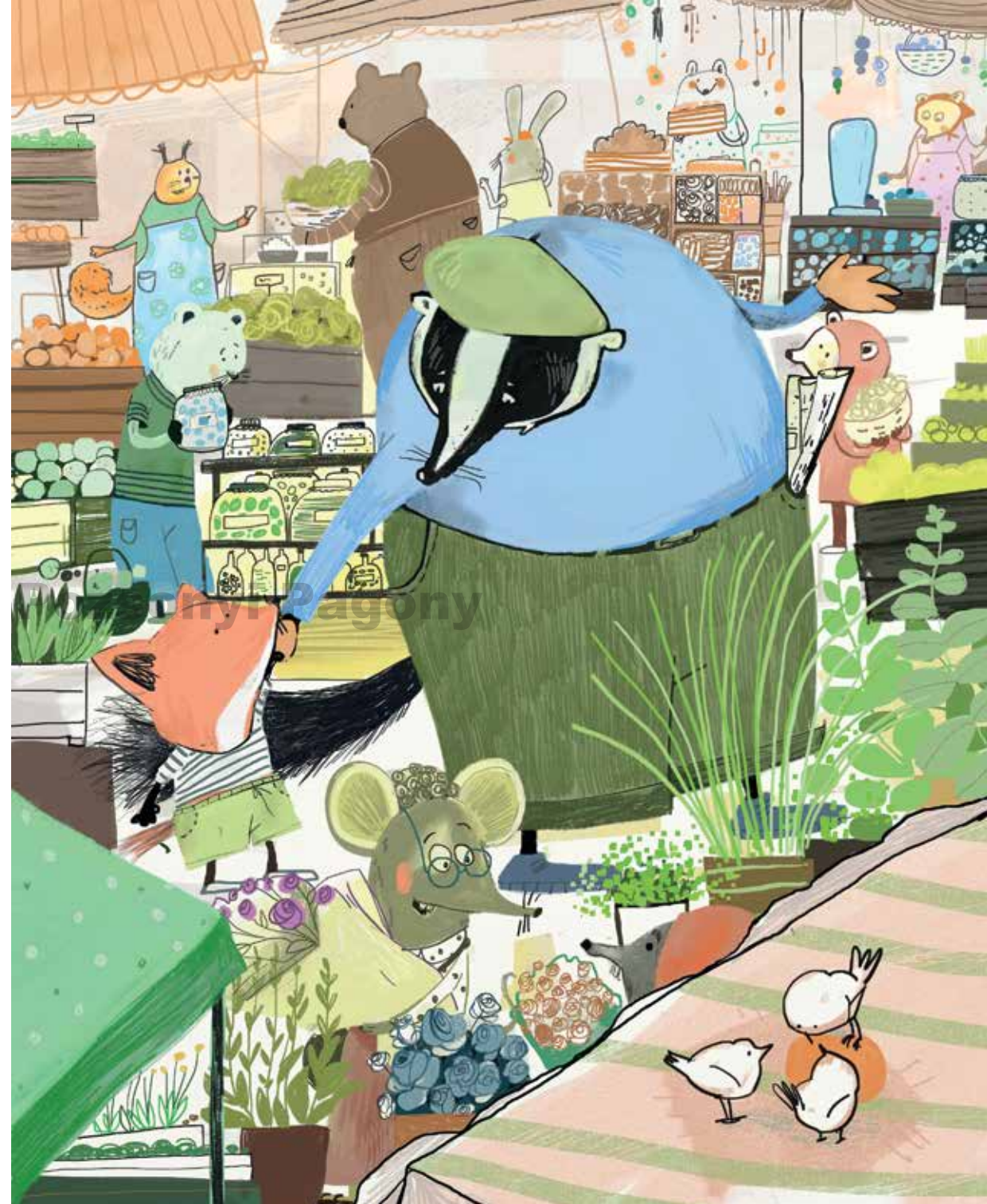
Az uhu hatalmas lábával a levegőbe emelte, és már suhantak is, keringtek a piac fölött. Magasról látták a szökőkutat, ahol Babaróka elvesztette az anyukáját.

Egyszer csak megpillantották Mamarókát, amint rémülten rohangál föl és alá, és azt kiabálja:

– Kisrókám, merre vagy?

Az uhu leszállt, Babaróka pedig rohant az anyukájához, még köszönetet mondani is elfelejtett.

– Soha többet nem engedlek el! – kapaszkodott Mamaróka kezébe.

BABARÓKA AJÁNDÉKA

Babaróka általában tudta, hány éves, csak sokszor elfelejtette. Ilyenkor meg kellett kérdeznie a szüleit. Nagyon várta a születésnapját, amikor sok-sok ajándékot fog kapni. Mindig örült minden meglepetésnek.

– Nem mindenhol az a szokás, hogy az ünnepelt kapja ám az ajándékot! – mondta apa.

– Hanem ki? – csodálkozott Babaróka.

– Az ünnepelt adja a barátainak – magyarázta apa.

Babaróka ettől fellelkesült.

– Jaj, de jó, jaj, de jó, akkor én is kapok valamit, meg én is adok valamit! – ugrándozott. Aztán elszontyolodott. – De nekem sok barátom van, meg még itt vagytok ti is. Hogy fogok én ennyi mindenkinek ajándékot adni?

– Tudod, mit? – javasolta Mamaróka. – Süthetünk tortát, abból mindenkinek lehet vágni egy-egy szeletet.

Babaróka ettől még jobban fellelkesült.

– Jaj, de jó, sütünk tortát, és mindenkinek adok belőle! – tapsikolt. Aztán elszontyolodott. – De anya, te sosem eszel tortát, mert cukor van benne, és én neked is akarok ajándékot adni!

– Ezen ne búsulj – simogatta meg a fejét Mamaróka –, tudok én olyan tortát is, ami se nem cukros, se nem lisztes, nagyon finom, és bárki eheth belőle! A cukor amúgy se egészséges senkinek – tette hozzá szigorúan, mert tudta, hogy Babaróka él-hal az édességért.

– Akkor csináljuk gyorsan! – lelkesedett Babaróka.

– Lássunk hozzá! – egyezett bele Mamaróka.

Elővették az öreg kávédarálót, amit Mamaróka még a nagymamájától örökölt, és forgatták-forgatták, míg megdarálták rajta a diót. Aztán kakaót és fahéjat tettek hozzá. A turmixgépben, amitől Babaróka félt, mert nagyon hangos volt, Mamaróka összeaprította az aszalt szilvát, a datolyát, az áfonyát, egy banánt, egy narancs levét egy kis olajjal. Együtt belekeverték a diót, és az egészet szépen megsütötték egy szív alakú tortaformában, amit Mamaróka csak nagy ünnepekkor használt. Babaróka persze kinyalogatta a tálát. A kész tortát pedig betették a hűtőbe.

Babaróka nem is hitte volna, hogy ennyi barátja van, akik mind meg akarják ajándékozni. A Kölyökörzóből meglátogatta a farkaskölyök, egy mókus és persze a Kiscica. A Kiscica egy egész vonatot adott Babarókanak: egy mozdonyt két sárga kocsival. A mókus egy zacskó dióbelet, a farkaskölyök pedig rajzolt neki egy képet, amin mindnyájan rajta voltak, még a bölcs tölgyfa is, ami alatt sziesztázni szoktak.

Eljöttek a felnőttek is, hogy felköszöntsék. Apa – mint mindig – könyvet adott neki, mert tudta, mennyire szereti Babaróka a meséket. Mamaróka meggyelevest főzött,

Babaróka kedvencét, és vett neki egy szivárványszínű labdát, ami olyan könnyű, hogy a kertben is lehet vele játszani anélkül, hogy letörné Mamaróka imádott liliomait.

Az uhu egy igazi különlegességet ajándékozott Babarókanak: egy hosszú szárnytollát.

– Ilyen aztán nem minden apróságnak van! – nyújtotta át büszkén.

A sétáló tulipán egy marék sárga-piros tulipánhagymát hozott, amiből ha előbújnak a kis virágok, sétálni nem tudnak ugyan, de énekelni és mosolyogni nagyon szépen. Az öreg Cicanéni egy kosarat, hogy tudjon segíteni a piacon a szüleinek, amikor vásárolni mennek.

Babaróka minden ajándékot szépen megköszönt, nem is tudta, melyiknek örüljön a legjobban, de a leginkább azt várta, hogy viszonzhassa.

– Én is adok ám valamit mindannyiótoknak! – rikkanzott. – Tortát süttünk, és nincs is benne cukor! Én akarom behozni! Én egyedül! – kiabált Mamarókára, aki már az ajtóban állt a szépen felszeletelt tortával. – Te hozhatod a tányérokat – tette hozzá engedékenyen.

Kiosztották a tányérokat, a kisvillákat, sőt a szalvétákat is, aminek Babaróka nem látta ugyan értelmét, mert

a finom dolgokat lenyalogatni kell, nem letörülni, de megtanulta, hogy így szokás.

Mamaróka segített szétosztani a tortaszeleteket is.

A vendégek vártak. Senki nem kezdett enni. Babaróka zavarba jött. Nem tudta, mit kell ilyenkor mondani. Hiszen neki van születésnapja! Aztán eszébe jutott. Föl-emelte a villáját, megköszörülte a torkát, és azt kiáltotta:

– Isten éltesen mindenkit!

TARTALOM

Mamaróka dolgozni megy	3
A Kölyökőrző	8
Babaróka barátira lel	13
Mamaróka beteg	18
A bölcs tölgy alatt	23
Babaróka az orvosnál	29
Repülés a bagollyal	35
Babaróka bal lábbal kel	40
Babaróka elvész	46
Babaróka ajándéka	52

olvasópeldány © Pozsonyi Pajonny

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony